

KATARÍNA HOLETZOVÁ

SMRŤ PREKLIATYCH

**MRAZIVÉ
SLOVENSKÉ
KRIMI**

KTO ODHALÍ RITUÁLNE VRAŽDY V HORÁCH?

MARENČIN PT

Venované Andrejovi,
najlepšiemu partákovi z detektívnej kancelárie, ktorá sídlila
v jeho detskej izbe.

Katarína Holetzová

**SMRŤ
PREKLIATYCH**

MARENČIN PT

© Katarína Holetzová, 2016
© Marencin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2016
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Boris Hovorka, 2016
Design © Marta Blehová, 2016
Jazyková úprava Sylvia Sachs
578. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-794-4 (viaz.)
ISBN 978-80-8114-794-4 (ePub)
ISBN 978-80-8114-794-4 (PDF)

*„Znie pochvalná pieseň z Matkiných úst. Matka je
prekrásny vták, ktorý priniesol našim prapredkom
do domov oheň.“*

(Velesova kniha)

Štyri vatra vzplanuli na kopci prezývanom Praška vo všetkých svetových stranách. Zapálenie každej z nich malo svoj jedinečný význam. Severná vatra vypudzovala zimu a mráz, západná lákala slnečné lúče, východná zabezpečovala dostatok vlhky a južná privolávala nové potomstvo, ktoré malo byť počaté v letných mesiacoch.

Ich príprava trvala takmer týždeň, samotnú stavbu však mali muži hotovú v priebehu dňa. Brvná naukladali krížom cez seba a potom ich ručne orezávali, aby sa konštrukcie postupne zužovali ako pyramída. Vnútro vystlali suchými halúzkami a odpadom z miestnej píly, medzi ktorý na záver nastrkali handry poliate benzínom. Keď na ne dopadla veľká zápalka, oheň pohltil výsledok ich náročnej práce za pár sekúnd. Plamene sa vyšvihovali k nebesiam a svojou majestátnosťou vzbudzovali rešpekt.

Prví návštevníci sa na kopci začali trúsiť okolo štvrtej poobede, ale ďalším v skorom príchode zabránili nečakané horúčavy. Len čo začali stupne na teplomeri klesať, ľudí pribúdalo a pod večernou oblohou sa čoskoro ozýval hlasný krik aj spev povzbudený alkoholom. Skupinka heligonkárov vyhrávala z hodiny na hodinu

falošnejšie a získavala si čoraz viac nadšených fanúšikov. Deti pod nenápadným dohľadom úzkostlivých matiek pobehovali po okolí. Deky a igelity zaplnili Prašku a zapalovanie vatier sa rýchlo stalo len zámienkou na neviazanú zábavu.

Oslavy letného slnovratu patrili k najdôležitejším udalostiam v dedine. Tradícia pretrvávala storočia a len málokto z miestnych ju vynechal. Kto neprišiel, akoby ani neexistoval. Bola to príležitosť stretnúť všetkých susedov na jednom mieste, porozprávať sa, zasmiať – ako za starých čias. Okolitý svet sa o obyvateľov Teroviec nezaujímal a oni si ten svoj snažili čo najdlhšie udržať v tajnosti. Vysoko nad civilizáciou boli opäť synmi a dcérami svojich predkov, ktorí prežili uprostred lesov napriek ťažkým podmienkam.

Praška bola na takúto udalosť ideálnym miestom. Tvarom pripomínala klobúk, jej hrebeň bol široký a plochý, čo ju odlišovalo od zvyšných špicatých kopcov, ktoré obkolesovali dedinu. Bola k domom najbližšie a prístup k nej bol takmer bezproblémový. Pomedzi hustý les viedla kľukatá cestička pokrytá zaschnutým bahnom a prachom, podľa ktorých získal kopec svoje nelichotivé pomenovanie. Trvalo necelú polhodinu, kým sa návštevníci dostali k opustenému rúbanisku. Ihličnany na vrchole podivnej hory zničil prudký vietor a zrezaný cíp sa rokmi zmenil na zmes pňov, divoko rastúcej trávy a hliny rozrytej traktormi. Na vyplienenú plochu sa zmestili mohutné konštrukcie vatier aj desiatky ľudí.

Smreky vyrastali až o niekoľko metrov nižšie strmým zrázom. Lesy pri Praške boli odjakživa tmavšie a hlbšie ako kdekoľvek inde v okolí.

Na dutom pni, mimo hlučnej spoločnosti, sedelo útle dievča a mimovoľne si pospevovalo jednu z ľudoviek. Jemný detský hlas zanikal v radostnom kriku a pukote ohňa doznievajúcim z dialky. Linda chodila s matkou na slávnosť každý rok, poznala všetky tváre na Praške, a napriek tomu mala pocit, že sa jej situ-

ácia naokolo vôbec netýka. Z bezpečnej vzdialenosti sledovala malý žiarivý predmet a nedokázala vnímať nič iné. Taký zvláštny kameň ešte nevidela.

Veľkosťou a tvarom sa nelíšil od ostatných, v priemere mal ledva tri centimetre. Jeho neprirodzená červenkastá žiara však vyžarovala teplo, ktoré ju hypnotizovalo. Kameň bol iný a sám. Ten pocit dobre poznala. Musela sa ho dotknúť, musela ho držať v rukách a vziať si ho k sebe. V skrinke so svojimi tajnosťami by preň určite našla vhodné miesto.

Pristúpila bližšie k ohňu a pohľad upierala na jeden jediný bod. Ľudia naokolo boli pre ňu len zahmlenou masou, ktorej jasot pripomínal rozladený komparz v muzikáli. Ako duch prechádzala pomedzi veselé tváre spolužiakov a ich rodičov. Sadla si na zafúľané kolená, oprela sa do zeme a hlavu naklonila čo najbližšie k jagavému predmetu. Odláhlo jej, keď zistila, že jeho čaro nevyprchalo ani pri pohľade z tesnej blízkosti. Stále bol rovnako fascinujúci, príťažlivejší ako drahokam.

Zhlboka sa nadýchlá a pevne zovrela krehký kameň v dlani.

„Linda!“ ozvalo sa preľaknuto. „Okamžite pusť ten uhlík, lebo sa popáliš!“

Čierne zrenice sa rozšírili od hnevu. Zovrela pery, a hoci ihneď po zahriaknutí začala cítiť v dlani nepríjemné pálenie, presvedčala samu seba, že kameň len tak neodhodí. Tvár sa jej zvrátila od bolesti.

Spolužiaci sa v priebehu krátkej chvíle zlietli okolo nej do kruhu, aby si scénu vychutnali.

V ústach pocítila slasnú chuť slz. Už to dlhšie nevydrží.

Tlejúci uhlík pomaly sklzol z malej dlane a pri dotyku so zemou sa rozpadol na kúsky. Od hanby nad vlastnou hlúposťou očervenela. Pokriky detí potupu len znásobili.

Linda na rozdiel od väčšiny dievčat v jej veku nebola rada centrom pozornosti. Aj popálená dlaň bolela menej ako reči, ktoré nasledovali. Nedokázala si na ne zvyknúť. Krasňanová sem, Krasňanová tam. Bláznivá, hlúpa, divná, prekliata. Jej priezvisko

bolo ako jazva vypálená na čele Harryho Pottera. Musela s ním žiť a neexistovalo nič, čo by ju tohto symbolu zloby a skazenosti zbavilo.

Sklamane zohla hlavu a rýchlym krokom sa snažila predať z nepríjemného obklúčenia detských tiel. Nadávky ju prenasledovali až k osamelému útočisku na druhej strane Prašky. Dľaň jej očervenela a na čiare života bublal škaredý pluzgier. Fyzická bolesť ju na chvíľku upokojila.

Ukazovákom rýpala do popálenej kože a snažila sa nevnímať skutočný dôvod svojho strachu.

Hlúčik opilcov však prekričal aj tóny heligónky a priťahoval pozornosť celej Prašky.

Vulgárne zhromaždenie viedla jej matka. Hlasným smiechom sa pretŕčala v čisto mužskej spoločnosti a v leopardích šatách priam prosíkala o aplauz nad každou nezrozumiteľnou vetou, ktorú sa jej podarilo dostať z úst.

Linda sa k nej počas celého večera ani nepriblížila. Plechovky piva pohodene na tráve a fľaša domácej pálenky kolujúca z úst do úst sa jej hnusili. Ale pach alkoholu a cigariet bol silnejší ako výrazná vôňa ohňa. Podľa tohto smradu vždy vedela, kde sa jej jediný rodič nachádza, mohla by chodiť dookola poslepiačky.

Matka prišla na oslavu v dobrej nálade. Už ráno ju videla nalievať si víno do veľkej šálky na kakao. Iveta, ako ju pred sebou s odporom nazývala, si písкала známú pesničku a pred zrkadlom sa vykrúcala v nových šatách. Do kabelky, ktorá údajne bola skutočne značky Louis Vuitton, vložila malú fľašku s alkoholom a dve krabičky Marlboro Light. Po chvíľke premýšľania dokonca zbalila zo špajze aj balík chrumiek a slaných tyčínok, čo bolo nezvyčajné. Na občerstvenie pre iných väčšinou nemyslela.

Túto pedantnú prípravu a veselosť sledovala Linda s podvedomou hrôzou. Vôbec sa jej to nepozdávalo a nemohla sa zbaviť zlej predtuchy.

Nebudem na to myslieť, opakovala si a nútila sa prísť na iné myšlienky. Nebyť ubolenej dlane, isto by si ukazovák strčila do

uší, aby sa aspoň na chvíľu zbavila opitého hlasu, ktorý ju tak znervózňoval.

Nenápadne odkráčala ďalej od davu a zamestnávala si hlavu skúmaním prírody, ktorú považovala za svoj domov viac ako veľký prázdny dom uprostred dediny. Kopce boli ihličnatými cípami posiate tak husto, až sa mohlo zdať, akoby obrástli machom. Linda si predstavovala, že je obor, ktorý príde do krajiny a hory využíva namiesto postele. Myslela si, že dotyk so smrekmi a jedličkami musí byť pre takého obra príjemný. Lahne si a pokojne zaspí uprostred hôr, tam, kde to najviac miluje.

Spôsob, akým si opitý muž vynucoval pozornosť, sa návštevníkom Prašky nepozdával už od začiatku. Hromovým hlasom prerušoval hudbu aj spevákov a sácal do každého, kto mu neúmyselne skrížil cestu. Nebrali ho na vedomie, dobre ho poznali a vedeli, že záujem navyše len povzbudzuje jeho agresivitu. Zvuk rinčiaceho skla sa však nedal ignorovať.

„Čo si to povedala? Čo si to povedala?“

Hlavy sa ako na povel otočili smerom k najhlučnejšej skupinke.

Muž mal tvár spuchnutú a zdeformovanú od hnevu, ktorý dával najavo zastrešujúcimi gestami. V jednej ruke držal za hrdlo úlomky rozbitej fľaše, druhou vyziabnuté rameno ženy v leopardích šatách.

„Povedal som, opováž sa! Počuješ ma vôbec, Iveta? Nikam nejdeš!“ kričal na ňu dookola a neprestajne triasol svojou nevládnou obeťou.

Jeho partnerka sa šuchtavými pohybmi snažila zo zovretia vytrhnúť. Odovzdane sa potácala a nesúvisle blábotala niečo o vernosti a láske. Kolená mala pokrčené a visela na druhovi ako bábka pohodená na policičke v divadelnej šatni.

„Počujem! Vždy ťa počujem, vždy. Len, keď ty ma nemáš rád.“

Rukami sa snažila pohladkať mužovo odhalené brucho, nahus-

to posiate tmavými chlpmi. Nevládne šmátrala po vzduchu, čo jej spoločníka rozosmialo.

„Si nechutná a blbá, z pekla ťa zoslali, ty hnusoba,“ odfrkol s odporom.

Iveta sa po chvíli neúspešného dokazovania svojej lásky zošuchla nazad na trávu a zo zeme zodvihla fľašu sladenej vody, aby zažehnala sucho v ústach. Tvárila sa, že sa každú chvíľu rozplače, ale muž v rozopnutej košeli sa nenechal obmäkčiť.

„Nikam nepôjdem,“ upokojovala ho pomedzi štikútanie.

Ale táto odpoveď ho vôbec neuspokojila. Z výšky zhnusene sledoval svoju sediacu partnerku a nosom poťahoval hlien. Vyzeralo to, že ju každú chvíľu opluje. Nakoniec sa však rozhodol pre razantnejší krok. Rozohnal sa na výkop. Jeho tučná noha natlačená vo vojenských topánkach sa nebezpečne priblížila k Ivetinmu spánku.

Celá dedina sledovala hrozivý výjav so zatajeným dychom, aj heligónky stíchli.

Noha však vo vzduchu zastala, akoby si úder na poslednú chvíľu rozmyslela. Muž sa nahlas rozosmial, zjavne spokojný so svojím výstupom. Vylakaný pohľad na milenkinej tvári ho pobavil. Naklonil sa s úsmevom k opitej žene a padajúcu hlavu silno zovrel do mozoľnatých dlaní. Jej rozstrapatené hnedé vlasy zakrývali šokovaný pohľad.

Zatváril sa, že jej chce niečo pošepkať, nakoniec však na zrušené líce vlepil nečakanú facku.

Hlava jej odletela stranou.

„Fero, prestaň. Sú tunak aj decká,“ prehlásil vyrovnané jeden z mužov, ktorý celý výjav pozoroval z tesnej blízkosti. Bol to ženin brat, najbohatší muž z dediny.

Na Praške to zašumelo. Publikum prestalo predstierať nezaujem a vrelo nedočkavosťou po ďalšom dejstve. Takéto divadlo nikoho z nich neprekvapilo. Miestni sa mohli spokojne uvelebiť na svojich dekách a sledovať, čo sa udeje. Keby to Fero prehnal,

museli by zasiahnuť a nikto z nich nechcel riskovať vlastné zdravie. S každým hltom vodky sa mužova agresivita stupňovala.

Nasledoval ďalší výkop a vystrašený krik. Iveta padla do trávy a prepukla v plač.

Traja chlapi sa otrávene postavili z udupanej trávy a rozhodli sa pred očami celej spoločnosti dvojicu oddeliť. Nebolo treba veľa sily.

Útočník chvíľu predstieral súboj, v skutočnosti však nevládal protestovať. Párkrát sa zamotal okolo vlastnej osi a nakoniec sa sám nechal odovzdane odprevadiť z kopca. Jeden zo spoločníkov ho objal okolo ramien a sprevádzal prašnou cestičkou smerom do dediny.

Iveta si ľahla k deke a hlavu teatrálne zaborila do dlaní.

Hudobníci opatrne spustili prvé tóny známeho šlágra.

Keď to už vyzeralo, že scéna dosiahla finále a život na kopci sa vráti do zabehnutých koľají, muž sa znenazdajky otočil, prešiel niekoľko krokov bližšie k davu a zahučal mocným hlasom.

„Je to sukina dcéra!“ spustil nahlas, aby ho počulo celé osadenstvo. „Krasňanová, tvoja matka bola suka a aj ty si suka. Počujes ma vôbec?“ ukazovákom hrozivo mieril na milenku.

Ludia na Praške pozerali jeden na druhého a nespokojne krútili hlavami. Nikto nepreriekol ani slovo.

Fero v zlosti kopol do najbližšieho kameňa a striasol zo seba ruku pomocníka. Mäsitá tvár sa leskla v žiare vaty. Bolo mu jasné, že jeho predstavenie sa nadnes skončilo. Ešte dvakrát zahrešil a motajúc sa medzi konármi zmizol v hustom lese.

* * *

Obec Terovce sa rozprestiera na slovensko-českých hraniciach, necelú hodinu cesty od najbližšieho krajského mesta. Je obkolešená zalesnenými kopcami tak nahusto, až to pôsobí, akoby sa v nich strácala. Má stotridsaťšesť obyvateľov, malé futbalové ih-

risko, Pohostinstvo u Ferdina, krčmu Jelenček a krčmu v malom kultúrnom dome, ktorej meno nikto nepozná. Má škôlku aj základnú školu, detí je však tak málo, že sa triedy každoročne spájajú. Najbližšia pošta aj malé zdravotné stredisko sa nachádzajú v Kalinove, vzdialenom približne dvadsať kilometrov na juh.

Miestni často hovoria, že za Terovcami je plot a za ním koniec sveta. V skutočnosti sa dedina končí zastávkou autobusu a ďalej nevedie väčšia cesta, len úzke spleť cestičky do pustých údolí a neobývaných osád. Severne od obce sú kopce vytvárajúce poloblúk, takže to vyzerá, akoby boli poslednou zábranou pred štátnymi hranicami. Keď sa obloha rozostrie a ranná hmla pominie, horizont odhalí vysoké skalné pohoria črtajúce sa v diaľke.

Ak sa niekto cudzí v Terovciach ukáže, tak len cez hubársku sezónu, alebo náhodou. Zatiaľ čo v susednom Kalinove sa za posledné roky rozrástol turistický ruch a na okolí pribúda horských hotelov aj rekreačných chalúp, Terovce odolávajú. Na mape sa totiž dajú nájsť len v prípade, že ich veľmi pozorne hľadáte. Vyrástli uprostred ničoho.

Milke a Robovi Svačinovcom toto prostredie úplne vyhovovalo. Obaja sa tu narodili, chodili do školy, pracovali. Ani jeden z nich si nevedel predstaviť, že by dedinu opustil. Svoju pozornosť namiesto nadávania a frflania na nedostatok príležitostí obrátili k skrásľovaniu obce. Dbali o dodržiavanie „ducha Teroviec“, ako to nazývali, a stáli aj za organizáciou osláv letného slnovratu. Nemuseli vešať plagáty ani zvolávať hostí. Poznali všetkých Terovčanov aj s ich problémami a životnými osudmi a akákoľvek udalosť sa rýchlo rozniesla medzi pár desiatok obyvateľov.

Hádka Ivety a Fera ich neprekvapila. Scénu sledovali manželia Svačinovci rovnako znechutene ako zvyšok osadenstva, ale na rozdiel od susedov po odchode Fera neváhali a pristúpili k opitej žene.

„Iveta, vstaň, prosím ťa,“ presviedčal ju Robo za všeobecného veselí.

Podnapití muži v okolí sa predháňali v poznámkach na odhalené stehná vykúkajúce spod leopardích šiat. Nikto z nich, ani Ivetin vlastný brat, im však neprišiel na pomoc.

Žena sa bránila, metala rukami vo vzduchu a z popraskaných pier pretlačila niekoľko nesúhlasných slov. „Chodte preč, nehajte ma tu, ja mám svoje veci.“

Chytili ju pod pazuchy a nasilu nadvihovali, chodidlá však mala stále vykrútené do strán.

„Musím ísť, položte ma!“ rozkázala arogantne a k ústam si pritlačila sklenenú fľašu.

Svačinovci bezmocne pokrčili ramenami. Nechajú ju tu, rozhodli sa svorne a bez výčitiek. Nie je dôvod, aby sa cítili previniť.

„Vezmem Lindu s ostatnými deťmi domov,“ navrhla Milka, ale odpovede sa od ženy nedočkala. Osud dcéry ju teraz nezaujímala, po hlte z vodky ožila a predstava neviazanej zábavy ju opäť začala lákať. Po niekoľkých pádoch sa svojpomocne postavila zo zeme a dotrmácala sa až k najbližšiemu stromu na začiatku lesa. Oprela sa o peň a nohou si podupkávala úplne mimo rytmu pesničky.

Svačinovci sa po neúspešnej snahe vrátiť Ivete aspoň zrnko dôstojnosti rozdelili. Milku čakala cesta do dediny spoločne s hŕstkou matiek a miestnych detí, ktoré mali byť doma ešte pred zotmením. Ako učiteľka to považovala za svoju povinnosť, obávala sa len, že vyrázili neskoro.

Cesta bola prudká, išlo o starú zväžnicu, ktorou traktory po búrke znášali popadané stromy do doliny. V tme by mohla byť táto trasa náročná, inak netrvala ani pol hodiny. Oheň z vatier im chvíľu svietil na cestu, ale jeho žiaru postupne nechávali za sebou.

Zrazu sa jej zazdalo, že medzi neďalekými konármi sa ktosi pohol. Zľakla sa, že niektoré z detí ušlo preč, zástup za nimi bol roztrúsený. Ale kto by sa len odvážil ísť priamo dolu strmým svahom? Už rozbitú cestu naokolo Prašky deti ofrflali.

Podišla niekoľko krokov k lesu a zakričala. „Haló? Je tam

niekto?“ Ale šramot utíchol. Vrátila sa teda nazad k svojim zverencom a zavelila na odchod. Nemala chuť ponevierať sa hustým lešom, vyhýbala sa mu rovnako ako väčšina Terovčanov.

Po chvíľke na svoj pocit zabudla. Cestou sa pustila do družnej debaty s matkou jednej tretiačky. Nemala šancu započuť, čo sa deje na konci zástupu.

„Linda, vieš, čo robí taká suka?“

Dievča odvrátilo pohľad od svojho trýzniteľa a ďalej mlčky kráčalo z kopca. Ako vždy ostávala pozadu, bola príliš opatrná a príliš pomalá.

„Ukážem ti to, chceš?“ spýtal sa vtieravým hlasom.

„Vypadni, lebo zavolám na pani Milku.“

„Ó, ty si dnes nejaká odvážna, Linda. To sa mi páči,“ bručal puberták s podobanou pleťou a pevne ju chytil za popálenú dlaň. „Ale nikoho nezavolaš, lebo ťa nikto počuť nebude. Všetci sú už ďaleko pred nami,“ precedil s neúprimným úsmevom.

Linda si všimla podivné záblesky v spolužiakových očiach. „Pusti ma, lebo dostaneš,“ odvrkla ešte stále pevným hlasom, ale pery sa jej začali triasť.

To ho rozosmialo. Nepríťažlivá tvár posiatá zapálenými uhrami sa otočila k davu.

„Chalani!“ zvolal. „Chalani, sukina dcéra tvrdí, že dostanem, tak sa podte pozrieť! A hádajte, čo od nej dostanem!“

Niekoľko členov z jeho partie sa otočilo. Sebaistý tínedžer zdvihol Lindinu ruku do výšky ako skalp, ktorým privolával kamarátov k sebe.

„Pusti ma!“ opakovala hystericky a trhala predlaktím, aby sa uvoľnila z boľavého zovretia. Svorca odhodlaných pubertákov sa rýchlo blížila k nej. Kráčali potichu, aby nezaujali matky a učiteľku v prvých radoch zástupu, ale ich výraz hovoril za všetko. Od strachu sa jej v hrdle spravila hrča zadržiavaných slz a hlienov. Pripomínali hladné vlky, ktoré sa po dňoch pôstu dostali k vy-túženej potrave.

Snažila sa zachovať rozvahu, myslieť na kopce a miesta, ktoré milovala, ale hlboko v hrudi jej bublal hnev. Neznámy pocit silnel každou sekundou a zatemnil všetko ostatné. V tom momente neexistovalo nič iné, len odplata.

„Tu máš,“ zaútočila nečakane a celou silou koplá spolužiaka tesne pod koleno. A potom znova a znova. Nemohla prestať. Vytrhla sa z jeho zovretia a rukami udierala okolo seba ako pomätená. Párkrát sa jej podarilo trafiť masťné líce, niekedy si to odnieslo rameno či brucho. Zdalo sa jej, že ani nedýcha, že jej srdce nebije. Akoby niekto iný vstúpil do toho útleho tela.

Chalani prekvapene zastali na mieste a s hrôzou sledovali nečakaný výjav.

„Čo to robíš? Prestaň! Prestaň!“ pišťal zbabelo mladík, poskakujúc na jednej nohe. Z očí mu vytryskli slzy a popraskané pery mu ovisli v grimase.

Keď sa v šoku zvalil na zem, aby unikol ďalším ranám zaťatých pästí, jeho kamaráti sa rozbehli na pomoc. Prach na ceste sa víril pod dupotom robustných tenisiek.

Teraz alebo nikdy, pomyslela si Linda, poobzerala sa naokolo a bez rozmyslu sa rozbehla medzi stromy. Musí uniknúť.

Strmhlav sa rútila pomedzi konáre do húšťa a trvalo jej hodnú chvíľu, kým si uvedomila, že malí tyrani svoj boj vzdali takmer na začiatku.

„Len si bež, ty sukina dcéra! My si ťa tu počkáme!“ zakričal nástročný agresor a hodil po nej na rozlúčku šiškou. Po chvíli sa oprela o peň smreku a vyčkávala, či sa partia nevráti. Ale jediné zvuky, ktoré začula, boli zvučné hlasy dospelých hore na Praške. Ozývali sa z neurčitej diaľky.

Čo teraz? Vrátim sa, alebo počkám, kým nebudem mať istotu, že už sú v dedine? Z vrecka nohavíc vytiahla mobil a s hrôzou si uvedomila, že je pol desiatej. V lese sa pomaly rozhostila tma.

Vietor sa rozohnal pomedzi konáre a z jeho svišťania dostala strach. Znelo to, akoby sa stromy medzi sebou dorozumievali

svojou vlastnou rečou. Búšilo jej srdce. Nešikovne ťukala kód do mobilu, aby si posvietila na cestu.

Vtom započula pískanie.

Zadržala dych a točila sa do kruhu, aby zistila, odkiaľ prichádza. Ozvena jej to sťažovala, zvuk počula každú chvíľu z inej strany. Mala čo robiť, aby sa nahlas nerozvykala od strachu.

Musí to byť len niekto od nás, upokojovala sa. Duchovia predsa neexistujú a divé zvieratá nevedia písať.

Keď zbadala biely plášť obtierajúci sa o stromy, radšej by privítala v svojej spoločnosti ducha. Nikto iný v dedine taký zvláštny odev nenesil, musel to byť on – Bohdan, človek, ktorý jej každou vetou pripomínal, aké ponižujúce je byť Krasňanová. Miestny liečiteľ nemal zľutovanie nad jej detskou dušou. Povyšoval sa nad väčšinu Terovčanov, tvrdil, že má nadprirodzené vlastnosti a ju považoval za prekliatu.

Lindu striaslo od odporu. Nechcela, aby ju objavil takto osamote.

Ale Bohdan sa bruškami prstov dotýkal jedného zo smrekov a vôbec si ju nevšímal. Prekvapene sledovala jeho pohyby. V ruke mal malý vreckový nožík a čepeľ prtláčal veľmi zľahka ku kôre. Niečo do nej zaujato vyrýval a so svojím výtvorom bol zrejme nespokojný. Odstúpil od stromu na dva kroky a pozorne sa naň zadíval. Popri práci si popískoval.

Stál len pár metrov od Lindinho dočasného útočiska. Ešte silnejšie sa chytila stromu, akoby v ňom hľadala záchranu. Potrebovala sa zbaviť jeho prítomnosti. Nemohol ju nájsť samu uprostred húšťa.

Buch! Kus suchého konára hodila čo najďalej od seba, aby muža vyplašila. Podarilo sa. Pískot ustal. Zdvihol prekvapene hlavu a vybral sa zvedavo k miestu, kde zvuk započul.

„Je tu niekto?“ pýtal sa vylakane.

Po chvíli pískot zanikol a biely plášť zmizol z jej dohľadu.

Pousmiala sa nad vlastnou šikovnosťou.

Nesmiem byť slabá, musím už ísť, nesmiem sa báť, znelo jej

v hlave. Hustnúca tma jej však bránila v odhodlaní. Zdalo sa, že je v obklúčení. Z jednej strany na ňu čakala partia tyranov a hlbšie v lese sa prechádzal Bohdan. Oboch stretnutí sa hrozila. Chvíľu sa len tak poflakovala po okolí, kým si neuvedomila, že už vlastne vôbec netuší, kde je.

Chodím do kruhu, zistila, keď druhýkrát rukou ohmatávala ten istý vyschnutý peň a na prste jej zaschla smola. Musela tu blúdiť aspoň hodinu. Po prvýkrát v živote ju chytila panika. Mala pocit, akoby oslepla, hockedy narazila do stromu, potkýnala sa o korene a tieľko na ramienka mala dotrhané a špinavé. Vôňa ihličia, ktorú vždy v lete milovala, sa jej drala do nosa ako symbol vlastnej záhuby.

Po chvíli sa jej zdalo, že počuje zvuk heligónky. Započúvala sa pozorne, aby sa nenechala zmiast' ozvenou. Pri pomyslení, že je možno len kúsok od Prašky a všetkých známych tvári, sa šťastne rozbehla za zvukmi. Strmé stúpanie naznačovalo, že sa blíži k cieľu.

Zafúľaná, uplakaná, takmer štvornožky liezla hore pridržiac sa konárov. Musí sa vrátiť nazad medzi ľudí. Inak tu môže ostať naveky, vravela si stúpajúc hore zrazom.

Mala pred sebou posledné prevýšenie. Hlasy sa ozývali čoraz bližšie. Čakalo ju už len pár minút v tomto tmavom lese, čo jej dodávalo energiu. Ale konár, o ktorý sa prichytila, bol spráchnivený a kyvotajúc rukami bezradne do vzduchu sa skotúľala nazad dole posledným strmým kopcom. Plakala od zúrivosti, hrešila aj sa modlila.

„Pane Bože, daj mi svetlo, ktoré by ma vyviedlo z tejto strašnej situácie. Pane Bože, prosím, nezabúdaj na svoju oddanú Lindu a zošli jej svetlo.“

Keď sa postavila na nohy a neúspešne sa snažila naštartovať svoju starú Nokiu, aby zistila, koľko je hodín, uvedomila si, že v lese naozaj niečo svieti. Vyzeralo to ako vatra, ako oheň rozložený niekde medzi stromami. Linda od prekvapenia otvorila ústa.